

Húsvéti Vigília – 2011. április 23.

Az öreg király súlyosan kedélybeteg volt. Szüntelenül csak panaszkodni tudott, mindenben a rosszat látta meg. Valóban sok fájdalmat szenvedett el szaporodó betegségei miatt, az állam kormányzásnak terhei is nyomták a vállát. Ráadásul nem volt elégedett az emberekkel sem, akik körülötte voltak, mindig többet várt volna el tőlük. Ha sütött a Nap, az volt a baj, ha meg esett az eső, akkor az volt a rossz. A király belátta, hogy nincs ez így jól, hogy gyógyulásra lenne szüksége, ezért országából összehívatta az összes orvost, tudóst és bölcsőt, hogy próbáljanak segíteni rajta. Azonban nem hatott semmiféle gyógymód, semmilyen pirula vagy kezelés. A király egyre depressziósabb, aggodóbb lett. Minden napot új és új szenvedésként élt meg, minden esemény újabb félelmekkel töltötte el. Végül egy ősz öregember érkezett a palotába, aki mindössze egyetlen gyűrűt adott át a királynak ezekkel a szavakkal: „Nézd, ez a gyűrű egy csodálatos talizmán. Ha valamitől szenvedsz, ha valamitől félsz, csak pillants rá a feliratra, ami a gyűrűn körbefut, s rögtön megvigasztalódsz.” A király, kételkedve ugyan, de ujjára húzta a gyűrűt. És valóban, valahányszor valami fájdalmas vagy aggodást keltő dolog történt vele, amint rápillantott a gyűrűre, egyből nem érezte annyira nehéznek, egyből új erő töltötte el. Vajon miféle felirat állt a gyűrűn? Csak egyetlen rövidke mondat: „Ne feledd, ez is elmúlik!”

Milyen tengernyi fájdalmat élt át Jézus az utóbbi két napon átélmélkedett evangéliumi eseményekben! Hogyan volt képes egyáltalán elviselni?! Miért nem ugrott fel és menekült ki már az Utolsó Vacsora terméből? Hogyan volt képes alázattal a lábát mosni annak az egynek a Tizenkettő közül, akiről jól tudta, hogy árulója lesz? Hogyan tudott akkora türelemmel válaszolni Péter hőzöngésére, aki nagy lelkesen még a halálba is kész volt vele menni, de akiről tudta, hogy háromszor is megtagadja őt? Hogyan volt képes a csókkal eláruló Júdás szemébe nézni, s barátjának nevezni az Olajfák hegyén? Hogyan volt képes erős hangon odaszólni a Názáreti Jézust kereső pribékeknek: „Én vagyok.” Miért tűrte az igazságtalan vádak, a hamis ítélet megaláztatását, a kigúnyolást, az ostromoztatás kínjait, a keresztbordozás gyötrelmeit, Édesanyjának keserves könnyeit, a keresztrefeszítés és a kínhalál kimondhatatlan fájdalmát és sötétségét, s mindemellett az utolsó pillanatig az emberek gyűlöletét és kegyetlenségét?

Azért, mert tudta, hogy mindez nem a vég! Hogy ezeknek a kínoknak egyike sem örökre szól. Tudta, hogy „alá kell merülnie a halálba”, hogy magával vigye a pusztulásba mindazt, ami az emberi életben nyomorúság, tragédia és fájdalom. Júdás árulásának elviselésével pusztulásba döntött minden árulást. Péter tagadásának eltűrésével a halálba küldött minden tagadást. A gyűlölet, a gúny, a kínzások ártatlan elhordozásával megteremtette azt az életet, amely nem ismeri többé a gyűlöletet, a gúnyt, a szenvedést. A halál, az elmúlás eredetileg nem lett volna sorsa az embernek, azonban a bűn megrontotta az Istentől kapott boldog

életet. A múlandóságot, amely a bűn következménye lett, az ember nagyjából keserves veszteségként éli meg, hiszen annyi szépre, jóra, boldogítóra kiterjed, sok mindenre, aminek örülünk, s aminek szeretnénk egy örökkévalóságon át örülni! Azonban tény, hogy a halál nemcsak olyasmit vesz el az embertől, ami örömteli, ami értékes és élvezetes. A halálban bizony véget ér sok-sok keserűség, fájdalom és baj is, ami az embert körülveszi a mindennapokban. De valóban véget ér? A földi élet számára igen... Ha egy tengernyi kínlódással, súlyos betegséggel, elviselhetetlennek tűnő csalódásokkal teli életet elragad a halál, akkor maga a haldokló és a környezete is (már ha van!) inkább megváltásként éli meg a halált! Mennyire téves pedig itt ez a szóhasználat, hiszen a megváltás nem ez! A megváltás nem áll meg ennyinél: a fájdalommal teli élet megszüntetésénél! Ha erről szólna, ennyiről szólna az ember élete, akkor gyakorlatilag nem lenne értelme egyáltalán megszületni sem! Végigélni egy emberi életet - esetleg számos évtizeden át - pedig végképp nem lenne értelme. Az ember számára nem vonzó és értékes a használati tárgyak sorsa: egy darabig szükség van rá, örülnek neki, betölti a rendeltetését, de egy idő után elkopik, elromlik, használhatatlanná válik. Akkor pedig kidobják, s egy darabig még szemétként létezik ugyan, de előbb-utóbb, így vagy úgy megsemmisül. És még jó, hogy megsemmisül, hiszen mit kezdenék vele! Nem, testvérek, ez nem emberhez méltó sors! Normális ember nem tud így gondolkodni önmagáról és másokról sem! Kiolthatatlanul él bennünk a vágy, hogy ami az életünkben szép, jó, boldogító, az ne múljon el, örökké tartson! Ami viszont szenvedést, kínlódást okoz, az legyen mielőbb a múlté! De ne úgy tűnjön el, hogy magával viszi a semmibe a szépet, jót, örömtelit is, hanem úgy, hogy ezek megmaradnak vagy még szebbé, jobbá, örömtelibbé lesznek!

Erre a kiolthatatlan vágyra ad pozitív választ a feltámadás nagy örömhíre! A feltámadás a keresztény hitben nem azt jelenti, hogy újra megszületünk erre a földi életre, ugyanúgy, vagy legalábbis hasonlóképpen osztályrészünk lesz a földi örömök, szépségek, élvezetek sokasága, de a fájdalmak, csalódások, szenvedések sokasága is. Nem! A feltámadás az örök, boldog életre történik, amelyben nem lesz többé gyász, könnyhullajtás, szenvedés és halál. Ha valaki ebben a feltámadásban és ebben az örök életben hisz, csak az adhat elég türelmet, kitartást a megpróbáltatások, emberi nyomorúságok, betegségek és kínok elviseléséhez. Ha valaki a feltámadt Krisztussal akar egyesülni, s hisz abban, hogy valóban feltámadhat Ővele és Őáltala, akkor elfogadja, hogy előbb szenvedésében és halálában is azonosulnia kell Vele. Mennyire megragadó és igaz az a jelenet a „Passió” c. filmben, amikor a keresztet hordozó, vérző és botladozó Jézus keservesen kínlódó anyjával, Máriával találkozik, s csak ennyit mond neki: „Anyám, nézd, most mindent újjá teszek.” Igen, a keresztény teológia kezdettől fogva az „új teremtés” napjának hívja a Húsvét napját, mert Jézus új kezdetet ad a bűn által elvesztett örökkévaló, végtelenül boldog emberi életnek. A Húsvét eseménye, az új kezdet azonban nem pusztán a feltámadásban áll, hanem a halálban és a feltámadásban! A szenvedés és a halál engedelmes

elviselése ugyanúgy hozzátartozik a Húsvét misztériumához, mint a feltámadás. Ezek nélkül nem is beszélhetnénk feltámadásról! Az utolsó szó, a beteljesülés azonban nem a rosszé, nem a szenvedése, hanem a jóé, az újjáteremtett boldog életé!

Amikor a keresztelésben valaki alámerül a vízben, ezzel a Krisztus szenvedésébe és halálába való alámerülést vállalja magára. Kiemelkedve azonban a vízből, az élete újjáteremtődik Krisztusban, s ott hagyja az eltemetkezés vizében mindazt, ami a múlandóságé: minden rosszat, minden nyomorúságot és kínlódást. Mindez persze a keresztelés szertartásában csak elővételezetten és összefoglalóan jelenik meg: a valóságban az egész hátralévő emberi élete lesz az alámerülés és kiemelkedés csodája. Továbbra is átéli a mindennapokban a szenvedést, a csalódásokat, keserű élményeket, de már abban a biztos hitben, hogy Jézus mindezeket leveszi a válláról, s örök boldogsággal ajándékozza meg. A fájdalmas elmúlik, az örömteli pedig örökkévalóvá lesz. Még hozzá azért, mert a hit és a keresztség által életünk összeforr Krisztusével, sorsunk az Ő sorsához tapad.

Itt a földön, életünk nehéz, gyötrelmes időszakában olyan könnyen hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy „ez már így lesz örökké, ebből már nem lesz soha kiút!” Hajlamosak vagyunk örökre bukottaknak, kínlódónak képzelni magunkat vagy szenvedő embertársainkat. Mi is a sírban keressük az embert, csak úgy tudunk gondolni rá, mint a betegségek, bűnök, a gyűlölet áldozatára. Az angyalok szava azonban nekünk is szól: ti a megfeszítettet keressitek, a gyötrődőt, akit szenvedni láttatok, kigúnyoltatni és megtöretni! De itt hiába keressitek! Nézzétek csak! Ott jön szemben veletek az úton, ragyogóan és dicsőségesen, széles mosollyal és ölelésre tárt karokkal! Maga mögött hagyta mindazt, ami fájdalmas volt, s élete megújult az örökkévaló boldogságban! Feltámadt! Valóban feltámadt!